

[Elisabeth Bruun Olesen]

18 pct. færre kursusuger end den endelige aktivitet i 1986.

Begge dele kan jo ikke være rigtigt. Enten husker arbejdsministeren forkert, eller også har Direktoratet for Arbejdsmarkedsuddannelserne udsendt et brev med et fejlagtigt indhold.

Svar (14/11 86):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg kan bekræfte, at Direktoratet for Arbejdsmarkedsuddannelsernes skrivelse af 15. oktober 1986 til samtlige selvejende specialarbejderskoler er udsendt uden mit vidende.

Oplysningerne om, at skolerne skal nedsikere deres aktiviteter i 1987 med 17-18 pct., hviler imidlertid på nogle misforståelser og manglende forudsætninger.

Det er tværtimod min hensigt, at specialarbejderskolerne i 1987 skal kunne tilbyde et større uddannelsesprogram end i 1986.

Bl.a. har skolerne nu mulighed for at udvide med nye former for uddannelsesaktiviteter, hvor virksomhederne kan få særligt tilpassede uddannelsesbehov opfyldt mod at betale udgifterne helt eller delvis selv. Det drejer sig om virksomhedstilpassede kurser med nedsatte statstilskud og om egentlig indtægtsdækket virksomhed.

Uddannelsernes kapacitet forventes på denne måde at kunne øges med 20-25 pct. over en periode på 3-4 år.

Jeg har anmodet direktoratet om at udsende en supplerende budgetteringskrivelse til skolerne, hvor disse muligheder trækkes klart frem.

Spm. nr. S 208

Til indenrigsministeren (5/11 86) af:

Agerschou (SF):

»Vil ministeren henstille til Silkeborg Kommune, at man også her følger den anvisning i cirkulære af 31. oktober 1984 om udlevering og anvendelse af personnumre, hvor efter en borger ved henvendelse til forvaltningen alene må afkræves oplysninger om eget personnummer?«

Begrundelse

Af Indenrigsministeriets cirkulære af 31. oktober 1984 til samtlige ministerier, styrel-

ser, kommunalbestyrelser m.v. om udlevering og anvendelse af personnumre fremgår det, at »anvendes personnummer ved henvendelse fra en offentlig forvaltning til en borger, skal personens eget personnummer anføres, ligesom en borger alene må afkræves oplysninger om eget personnummer ved henvendelse til forvaltningen«.

Af en eller anden grund, der fortaber sig i historiens dunkle mørke, mener enkelte kommuner, at det i visse tilfælde er mest hensigtsmæssigt, hvis gifte kvinder registreres under deres mands personnummer. Det er f.eks. tilfældet i Silkeborg, hvor gifte kvinder kan komme ud for at blive bedt om at oplyse deres mands personnummer, når de henvender sig til f.eks. skatte- og socialforvaltningen. Det forekommer ikke spørgeren at være i overensstemmelse med det nævnte cirkulære.

Svar (11/11 86):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Som udgangspunkt bør kommunerne og den øvrige forvaltning kun benytte den enkelte persons eget personnummer som journal- eller registreringsnummer. På nogle områder, f.eks. social- og skatteområdet, er det nødvendigt for forvaltningen at kunne henføre flere personer, f.eks. familiemedlemmer, til samme sag. Det er derfor i cirkulæret anført, at forvaltningerne i sådanne tilfælde selv må finde en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af registreringen af de pågældende personer, herunder foretage registrering under den ene ægtefælles personnummer, idet den *interne registrering* er uden betydning for hensynet til ligestillingen mellem kønnene, når blot der ved *kommunikation* mellem borger og forvaltning benyttes personens eget personnummer.

Kommunernes Landsforening har oplyst, at det er muligt for kommunerne i de tilfælde, hvor registrering er foretaget under mandens personnummer, at betjene kvinder på grundlag af deres eget navn og personnummer, f.eks. ved anvendelse af krydsreferencelister eller ved anvendelse af et terminalopslag til et system, hvor ægtefællehenvisning er registreret.

Indenrigsministeriet vil derfor henstille til Silkeborg Kommune, at en borger ved henvendelse til forvaltningen alene må afkræves